

стільки мільйонів гривень перерахував у січні до держбюджету Фонд державного майна від приватизації держмайна. Про це повідомила прес-служба ФДМУ.

За рік українці витратили на зв'язок 52 мільярди гривень

За січень-грудень 2012-го компанії, які надають послуги мобільного, стаціонарного зв'язку та Інтернету, отримали доходи в обсязі майже 52,3 мільярда гривень, що на два мільярди більше, ніж за 2011 рік, повідомили у Держслужбі спецзв'язку та захисту інформації. Найбільшу частку в загальній сумі склали доходи, одержані від надання послуг рухомого мобільного зв'язку, — 60,4% (31,59 мільярда гривень), фіксованого телефонного зв'язку — 16,2%, забезпечення доступу до мережі Інтернет — 10,3%.

Лікаря з медичного огляду водіїв судитимуть за хабарі

Прокуратура Волинської області направила до суду кримінальне провадження щодо члена комісії — лікаря з медичного огляду водіїв Територіального медичного об'єднання Любомльського і Шацького районів. Він обвинувачується у вимаганні й одержанні хабарів. 200 гривень лікар отримав за видачу громадянці направлення на медико-санітарну експертну комісію для встановлення її групи інвалідності. Ще 500 доларів — від громадянина за складання та видачу йому медичних документів для отримання посвідчення водія.

Мого онука викрали просто зі школи

Семирічного хлопчика служба у справах дітей забирає, не попередивши бабусю

До редакції «Відомостей» звернулася лучанка, 61-річна Євгенія Вронська. Вона поскаржилася на службу в справах дітей Луцької міської ради, яка, за словами жінки, незаконно позбавила її опіки над 7-річним онуком, понад те, дитину вилучали варварськими методами, не повідомивши бабусю. Вона називає це словом «викрали». Хлопчика відвезли у притулок у Рожище.

Жінка запросила нас додому, щоб поспілкуватися і розповісти всі подробиці конфлікту. Як виявилось, Євгенія Іванівна виховує не тільки онука, а й 15-річну внучку Світланку (з етичних міркувань імена дітей змінені. — Авт.). А живе дівчинка з бабусею вже сім літ. Оскільки мама дітей (тобто невістка пані Євгенії) трагічно загинула два роки тому, а батько (син нашої співрозмовниці) перебуває у місцях позбавлення волі, жінка оформила опікунство над дітьми.

— При живій мамі Світланку гляділа моя свекруха, — оповідає сумну родинну історію Євгенія Іванівна. — Але у 2002-му вона померла, і я змушена була забрати дівчинку, бо рідній матері вона виявилася непотрібною. Було безвихідне становище: мама п'є, тато — засуджений. Узяла її голу-босу, але на перше вересня у школу збрала як треба: кофту позичила, шльопанці купила, квіти. Відправила її у школу-інтернат — правознавчий ліцей. Пішла до директора, розповіла, що така у нас біда, і він погодився Світланку прийняти. Вранці я її заводила, ввечері забирала, вчилася вона у групі продовженого дня, бо я була на роботі. Зараз дитина вже у 9 класі.

Про те, що її горе-невістка народила хлопчика, за словами Марії Петрівни, вона дізналася випадково від лікарів і відразу кинулася на її пошуки. А вже, зі слів бабусі, синава жінка провадила аморальний спосіб життя, бродяжила.

— Я своєї невістці помагала, їздила до неї разом із внучкою, продукти возила, бо мені було шкода Максимка, — запевняє жінка. — І от, коли йому виповнилося п'ять років, мати надумала день народження святкувати, піли тоді по-чорному й побіглися. Від отриманих травм молода жінка померла, а її кривдника-чоловіка засудили на 15 років позбавлення волі. Перед цим, як розповіла співрозмовниця, у її невістки народилося ще одне дитя — дівчинка, та вже від іншого чоловіка. Після трагедії 5-річного Максимка та 7-місячну Віру відправили в лікарню. Згодом хлопчик опинився у притулку в Рожищі, а маленька Вірочка — у Будинку дитини. Там дівчинка перебуває й донині. Бабуся пояснює, що оскільки вона не є її рідною, то опікуватися Вірою Євгенія Іванівна не може, та й сили на трьох у неї не вистачить. «Дав би Бог із двома ради дати», — каже жінка.

— Але я не відмовляюся, мені і тої дитини шкода, то часом беру Світланку, Максимка, і йдемо її провідувати у дитбудинок. Ось подивіться, — покаже знімки на мобільному телефоні. — Вона така гарненька, малесенька, але так тяжко дихає, бо, бідненька, народилася з хворими легенями.

Максимка бабуся відразу оформила у дитсадок, справи ніби налагоджувалися, та от стосунки зі службою у справах дітей Луцької міської ради у Марії Петрівни не склалися. Ми почули купу нарікань і звинувачень як від жінки на адресу чиновників, так і від начальника служби Федора Шульгана на адресу бабусі.

— По-перше, опікунка зобов'язана оформити соціальні допомоги на дитину, — каже Федір Шульган. — Минуло два роки, а вона оформила лише пенсію по

втраті годувальника, і то лише через шість місяців після того, як стала опікуном. А допомогу на опікунство — ні, а це приблизно п'ять тисяч гривень у місяць. Бабуся не допускає працівників соціальних служб для обстеження житлово-побутових умов проживання онуків, не подає звіти опікуна раз у рік, які повинна робити, не з'являється на засіданнях комісії з питань захисту прав дітей. Останньою краплею стало колективне звернення — скарга батьків на поведінку Максимка, мовляв, він б'є їхніх дітей. Було скликано додаткове засідання комісії з питань захисту прав дитини, де прийнято рішення про необхідність відібрати дитину та скасувати опіку над Максимком.

Зауважимо, що вилучення дитини відбувалося за рішенням виконкому від 21.11.2012 №801-1, в якому зазначено, що роблять це «у зв'язку з тим, що у сім'ї опікуна склалася загрозлива ситуація для життя та здоров'я підопічного Максимка...».

— Хіба бабуся чимось загрожувала життю свого онука? — перепитуємо у Федора Шульгана. — Не годувала його, біла, знущала?

— Насправді тут ідеться про скасування опіки у зв'язку з невиконанням обов'язків опікуна, — відповідає начальник служби у справах дітей. — А таке формулювання було застосовано, щоб безболісно відібрати дитину.

Трохи дивне пояснення чиновника. І те, як дитину відбирали, точно словом «безболісно» не назвеш.

МАКСИМА ЗАБИРАЛИ, КОЛИ ВСІ СПАЛИ

Після дитсадку бабуся вирішила свого онука віддати у той же інтернат, де навчається Світланка. Проте там дитина пробула лише чотири дні, а на п'ятий педагогі порекомендували жіночці через онукову, на їхню думку, неврівноваженість віддати дитину в Луцький навчально-реабілітаційний центр. Воно й не дивно, що психіка хлопчика була порушеною, адже жив він у неблагополучній сім'ї, крім того, на його очах сталася велика трагедія.

Оскільки заклад працює до сімнадцятої вечора, Євгенія Іванівна звернулася у міський відділ освіти з проханням продовжити перебуван-

Увечері, як завжди, йду за ним, але бачу: світло у вікнах не горить. Заходжу, а чергова мені: «Максима нема, — ледве промовляє, — його забрав Шульган». Думаю, певно, й Світланку також. Біжу додому, — емоційно оповідає жінка, — прибігаю, кажу: «Світлано, біда — Максимка вкрали». Ми з нею — у міліцію, там черговий набрав до Шульгана, правда, він зі мною говорити не захотів, але я дізналася, що Максимко у Рожищі. Того ж вечора ми поїхали до нього

ня Максимка у школі до 18-ї години, бо раніше вона не встигала його забирати, оскільки ще була на роботі. Крім того, за словами директора центру Лесі Волинець, бабуся приводила онука дуже рано, о сьомій тридцять, тому до 9-ї за ним наглядала гардеробниця.

У центрі медико-педагогічна комісія встановила, що хлопчик гіперактивний, агресивний, неадекватний і йому необхідна індивідуальна форма навчання.

— Ми намагалися поговорити з бабусею, проте слухати нас вона не захотіла, — каже Леся Іванівна. — З 284 дітей, які навчаються тут, 49 — на індивідуальній формі, й у вісьмох-дев'ятох таких же діагноз. Тому ми попросили службу в справах дітей допомогти перевести Максима на індивідуальну форму навчання, але вилучати у бабусі не казали.

Своє подання педагогі підкріпили листами-зверненнями батьків інших дітей, де йшлося про те, що Максим «вживає ненормативну лексику і перебування цього учня ставить під загрозу перебування дітей».

У дитячому садку, де Максимко виховувався півтора року, з ним також було непросто, каже завідувач Мирослава Шевчик.

— Це була особлива дитина, — пояснює Мирослава Вікторівна. — Як залякано вочевячню, перші дні іграшки видавав у дітей, бо до цього їх і не бачив, видно було, що ним ніхто не опікувався. Проте хлопчик потрапив до хороших вихователів, і ми давали йому раду. Грався разом із дітьми, був прийнятий колективом. Тільки з добром до нього потрібно,

в жодному разі не застосовувати насилля, й обов'язково необхідна допомога психологів, можливо, психіатра.

— 21 листопада я рано завела Максимка у школу (Центр соціально-психологічної реабілітації. — Авт.), — розповідає бабуся про те, як відбирали її онука. — Ввечері, як завжди, йду за ним, але бачу: світло у вікнах не горить. Заходжу, а чергова мені: «Максима нема, — ледве промовляє, — його забрав Шульган». Думаю, певно, й Світланку також. Біжу додому, — емоційно оповідає жінка, — прибігаю, кажу: «Світланко, біда — Максимка вкрали». Ми з нею — у міліцію, там черговий набрав до Шульгана, правда, він зі мною говорити не захотів, але я дізналася, що Максимко у Рожищі. Того ж вечора ми поїхали до нього. Дитина стоїть біла, труситься: «Бабусю, — каже. — Ой моя бабусю...». Він стрес від матері отримав, ледве виходила його. Вночі мене так обнімає, — жінка обхопила себе руками, — мадає, де я є, так йому добре зі мною. Ніжки покладає на мене, каже: «Бабю, ви така тепла», — і так мене любить і пригортає, горнеться до мене. А тут знову знервувався.

Ми поцікавились у Центрі соціально-психологічної реабілітації, як дозволили без відома бабусі забрати її онука.

— Нам Федір Шульган показав офіційний документ — рішення про вилучення — і запевнив, що бабцю повідомив, — каже директор установи.

Проте, як виявилось, дитину забрали без відома Євгенії Іванівни. До того ж робили це в обід, коли діти

спали.

Сусіди бабусі по будинку нас запевнили, що вона піклується про онуків. Чому хлопчика відібрали, їм незрозуміло.

— Зі своєї пенсії Максимку велосипед купила, щоб у дітей не просив, — каже сусідка пані Глафіра. — Ніколи він сам не бавився, вона весь час за ним дивилася: «Максима, де ти? Далеко не йди». Як та квочка опікувалася.

— І як дівчинку взяла, то щоранку везла її в інтернат, — додає інша сусідка пані Світлана. — Я думаю: це ж немолода жінка, а який клопіт із тими дітками, і вона того клопоту не боїться! Але чому так із нею несправедливо вчинили?! Вона жила тими дітьми. І коли забрали внука, то прийшла до мене у сльозах. Питаю: «Що трапилось?» — «Ой яка біда! — відповідає. — У мене Максимка забрали просто зі школи».

ПРОКУРОРСЬКА ПЕРЕВІРКА

По допомогу Марія Петрівна пішла у прокуратуру. Під керівництвом заступника міського прокурора Миколи Біляка було проведено перевірку, в результаті якої встановлено, що «викладені у висновку служби у справах дітей факти не відповідають дійсності, а сам висновок складено однобічно, неповно...». Зокрема, прокуратура з'ясувала, що дитина проходила медогляд перед школою і у висновках лікарів зазначили: «функціонально до школи готовий». Зауважте — «готовий!» Крім того, за інформацією завідувачки садка, який він відвідував, «рівень розвитку дитини відповідає віковій нормі. Засвоєння навчальної програми оцінюється на середньому рівні, діагностовано середній рівень психологічної готовності до шкільного навчання, що свідчить про позитивну тенденцію розвитку дитини. Опікун виконувала рекомендації вихователів щодо виховання і навчання внука, вчасно приводила та забирала. Дитина завжди була охайно одягнена, зачесана та доглянута».

У зв'язку з цим прокуратура Луцька внесла подання виконкомом Луцької міської ради з вимогою скасувати рішення «про відбирання дитини та про припинення опіки над Максимком».

— Опікун може бути позбавлений опікунства і від нього можна відібрати дітей лише в тому разі, коли сам опікун чи його поведінка загрожують життю і здоров'ю дитини, наприклад, мати п'є, діти негодовані, з побоями, в школу не ходять, — наголосувала заступник міського прокурора Микола Біляк. — Так, можливо, у цьому разі дитина проблемна, але ж у неї на очах сталося вбивство, хлопчик отримав психологічну травму. Залишилась одна бабця, тим паче, що у неї є внучка, 15 років, і її не забирають, а тільки хлопчика. Зауважу, конфлікт розпочався між навчальними закладами і бабусею, але ж не між нею і дитиною, то чому малого забирають у єдиної рідної людини? Думаю, це аморально. Я вже два виконками членам доказую, що їхні рішення незаконні. Кажуть, бабуся працює. А що, позбавити всіх опікунів права на працю?

На останньому засіданні виконкому, в понеділок, коли цією справою вже зацікавилися журналісти, голова Микола Романюк усе ж таки напоїли на скасування попереднього рішення на підставі протесту прокурора. Тож дитину повернули бабусі.

Зараз перед жінкою стоїть нова проблема — куди віддати Максимка у школу. Євгенія Іванівна має намір зустрітись з заступником міського голови Юрієм Вербічем, який, сподіваємося, допоможе жінці вирішити всі її питання.

Людмила ШИШКО